

و روی عمرو بن شعیب ، عن أبيه ، عن جده ، عن النبی صلی اللّٰہ علیه و آله أَنَّهُ قَالَ : (إِلَّا طَلاقٌ إِلَّا فِيمَا يَمْلُكُ ، وَ لَا عَتْقٌ إِلَّا فِيمَا يَمْلُكُ ، وَ لَا بَيْعٌ إِلَّا فِيمَا يَمْلُكُ) . فَنَفَى (ع) الْبَيْعَ فِي غَيْرِ الْمَلْكِ ، وَ لَمْ يَفْصُلْ » .

أهل سنت سه کتاب مهم درباره اصحاب پیغمبر(ص) دارند که یکی از آنها کتاب أُسد الغابة فی معرفة الصحابة می باشد که در آن حالات حکیم بن حرام ذکر شده می باشد که در جمله ذکر شده که حکیم از جمله افرادی بوده که در جنگ بدر در مقابل پیغمبر(ص) در جبهه ای ابوسفیان و ابوجهل قرار داشته .

بحث اصلی ما امروز بحث با شیخ طوسی و اشکال به کلام و استدلال ایشان است که به حدیث نبوی مشهور برای بطلان بیع فضولی استدلال کرده البته مرحوم نراقی نیز در جلد ۱۸ مستند الشیعة به همین روایات برای عدم صحت بیع فضولی استدلال کرده .

کسی که می خواهد در یک مسئله ای فقهی فتوا بدده لازم است که در درجه اول تمام روایات مربوط به آن مسئله را جمع آوری کند و سپس بعد از جمع آوری اخبار باید بینند اخبار چه نسبتی با هم دارند ؟ آیا یکدیگر را تأیید می کنند ؟ آیا نسبتشان عام و خاص من وجه است یا اینکه تباین است و غیر قابل جمع می باشند ؟ اگر مثل مطلق و مقید و عام و خاص جمع دلایی دارند اول باید جمع دلایی شوند ولی اگر جمع دلایی ندارند نوبت به مرجحات سندي می رسد و سپس نوبت به مرجحات خارجیه مثل موافقت و مخالفت با

بحث در این بود که تعدادی از فقهاء برای بطلان بیع فضولی به أدله أربعه (کتاب ، سنت ، اجماع ، عقل) استدلال کرده اند ، و اما کتاباً همان آیه ۲۹ از سوره نساء : « يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ » بود که جواب از آن عرض شد .

از لحاظ سنت شیخ اعظم انصاری اخبار متعددی را ذکر کردند ؛ اول همان حدیث نبوی معروف : « لاتبع مالیس عندک » بود که شیخ اعظم فرمودند این حدیث از طریق فریقین نقل شده است .

شیخ طوسی در ص ۱۶۸ از جلد ۳ خلاف طبع جدید در مسئله ۲۷۵ قائل به بطلان بیع فضولی شده و به همین روایت برای بطلان استدلال کرده و فرموده : « مسألة ۲۷۵ : إِذَا بَاعَ إِنْسَانٌ مِلْكًا غَيْرَ اذْنِهِ ، كَانَ الْبَيْعَ بَاطِلًا ، وَ بَهْ قَالَ الشَّافِعِيُّ ، وَ قَالَ أَبُو حَنِيفَةَ : يَنْعَدِدُ الْبَيْعُ ، وَ يَقْفَ عَلَى اِجَازَةِ صَاحِبِهِ ، وَ بَهْ قَالَ قَوْمٌ مِنْ أَصْحَابِنَا .

دلیلنا : إجماع الفرقة ، و من خالف منهم لا يعتد بقوله ، و لأنه لا خلاف أنه ممنوع من التصرف في ملك غيره ، و البيع تصرف . و أيضاً روی حکیم ، عن النبی صلی اللّٰہ علیه و آله أَنَّهُ نهی عن بیع ما لیس عنده ، و هذا نص .

گوید متهی این آیه تعلیق به محال می باشد ، خلاصه اینکه فتوا دادن کار آسانی نمی باشد .

خوب و اما اشکال ما به شیخ طوسی است که به این حدیث نبوی برای بطلان بیع فضولی استدلال کرده البته خود شیخ در تهذیب روایاتی را در ردّ حدیث نبوی مذکور ذکر کرده است ، علی اُیّ حالٌ ما برای ردّ استدلال شیخ طوسی به حدیث نبوی مذکور برای بطلان بیع فضولی اولاً باید اقوال عامه و خاصه درباره بیع مالیس عنده را مورد بررسی قرار بدھیم و ثانیاً باید روایات را مورد بررسی قرار بدھیم .

از نظر اقوال باید عرض کنیم که در بین ما این اختلاف نظر وجود دارد که آیا بیع فضولی صحیح است یا نه ، که مشهور قائل به صحت آن هستند بلکه اجماع شده که بیع فضولی صحیح می باشد و اما اهل سنت بیع مالیس عنده را صحیح نمی دانند لذا از این جهت بیع فضولی را باطل می دانند .

در کتاب الفقه علی المذاهب الأربعة جلد ۲ ص ۲۴۰ در شرح بیوع باطله ذکر شده که از جمله بیوع باطل طبق مذهب عامه بیع ما لا یملکه می باشد و فقط بیع سلم استثناء شده است بخلاف ما که این را قبول نداریم .

نکته : نوعاً معاملات فضولی به صورت کلی فی الذمّه انجام می شود و خیلی کم و به ندرت اتفاق می افتند که فضولی عین شخصی را معامله کند ، البته آیت الله خوئی می فرماید بیع عین شخصی نیز جزو بیع مالیس عنده می باشد ولی حضرت امام(ره) می فرماید این برخلاف ظاهر روایات است زیرا نوعاً افرادی که این کار را می کنند کلی می فروشنند .

کتاب و یا با عامّه و یا با مشهور می رسد ، بنابراین فتوا دادن طبق یک خبر کار آسانی نمی باشد .

کتابی هست به نام کشف المحجه لثمرة المهجحة تأليف سید بن طاووس که تمامش نصایحی است که برای فرزندش نوشته ، در این کتاب سیدین طاووس فرموده از من خواستند که در یک مسئله ای فتوا بدهم ولی من هیچ وقت حاضر نشدم که فتوا بدهم ، علتش را از من پرسیدند و من گفتم زیرا در آیاتی از سوره الحاقة ذکر شده : « وَلَوْ تَقُولَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ (۴۴) لَاَخَذَنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ (۴۵) ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ (۴۶) فَمَا مِنْكُمْ مَنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ (۴۷) » و من وقتی این آیات را دیدم از فتوا دادن خودداری کردم و سپس می فرماید از من خواستند که قاضی بشوم و من گفتم الان چندین سال از عمرم می گذرد در حالی که توانسته ام بین عقل و هوای نفس قضاوت کنم لذا من که از فصل خصوصت بین این دو مدعی که در باطن هستند عاجزم چطور می توانم در بین مردم فصل خصوصت و قضاوت کنم .

آیت الله طباطبائی اعلی الله مقامه بعد از ذکر آیاتی از سوره الحاقة ذکر شد می فرماید بعضی ها می گویند ما افراد زیادی را دیده ایم که ادعای پیغمبری می کردند و در بین مردم زندگی می کردند در حالی که خداوند رگ گردن آنها را نبرید و این با آیات مذکور منافات دارد ! ایشان در جواب می فرماید این آیه مربوط به پیغمبر ما می باشد یعنی پیغمبر ما که نبوت شاث است اگر یک وقتی چیزی بر خلاف آنچه که ما گفته ایم بگوید آن کار را با او می کنیم البته پیغمبر دروغ نمی

اسناد شیخ طوسی به شعیب ضعیف است و خود شعیب نیز مهمل و مجھول الحال است و حسین بن زید نیز توثیق نشده فلذای خبر سندًا ضعیف می باشد .
بقیه بحث بماند برای فردا إن شاء الله تعالى

والحمد لله رب العالمين و صلی الله علی
محمد و آلہ الطاهرين

خوب و اما از نظر روایات باید عرض کنیم که ما روایاتی بر خلاف استدلال شیخ طوسی در خلاف و مرحوم نراقی در مستند الشیعه داریم ، خبر اولی که می خوانیم خبر ۴ از باب ۲ از ابواب احکام العقود می باشد که در ص ۳۶۸ از جلد ۱۲ وسائل ۲۰ جلدی واقع شده است ، خبر این است : « وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلَىٰ بْنِ أَسْبَاطٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنَ صَالِحٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) قَالَ : نَهَى رَسُولُ اللَّهِ (ص) عَنْ سَلْفٍ وَ بَيْعٍ وَ عَنْ بَيْعَيْنِ فِي بَيْعٍ وَ عَنْ بَيْعٍ لَيْسَ عِنْدَكَ وَ عَنْ رِبْعٍ مَا لَمْ يُضْمَنْ ». .

عنه یعنی شیخ طوسی عن محمدبن احمدبن یحیی بن اشعری قمی که از اجلای روّات است و اسناد شیخ به او صحیح می باشد ، محمدبن الحسین أبي الخطاب نیز از اجلای روّات می باشد ، خبر سندًا صحیح می باشد .

خبر بعدی خبر ۱۲ از باب ۱۲ از ابواب عقد البيع و شروطه می باشد که در ص ۲۶۶ از جلد ۱۲ وسائل ۲۰ جلدی واقع شده است ، خبر این است : « مُحَمَّدُ بْنُ عَلَىٰ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادٍ عَنْ شُعَيْبِ بْنِ وَأَقِدِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ زَيْدٍ عَنِ الصَّادِقِ عَنْ آبَائِهِ (ع) عَنِ النَّبِيِّ (ص) فِي حَدِيثِ الْمَنَاهِي قَالَ : وَ نَهَى عَنْ بَيْعٍ وَ سَلْفٍ وَ نَهَى عَنْ بَيْعَيْنِ فِي بَيْعٍ وَ نَهَى عَنْ بَيْعٍ مَا لَيْسَ عِنْدَكَ وَ نَهَى عَنْ بَيْعٍ مَا لَمْ يُضْمَنْ ». .»